

Povestea unei vieți

De **Stefan Kecskemeti**

Capitolul XX

Neuropsihiatria în vremuri ceaușiste

Urși Panda în loc de vaci

Corupție și primitivism

Romii din vecinătate

Dar să vă povestesc cum am ajuns în Consiliul de Psihiatrie a Ministerului. După cum v-am relatat, Cadea devenise cunoscută în toată țara. Au venit vizitatori și din străinătate, lucru penibil, pentru că vizitarea unităților de stat era interzisă pentru străini. De fiecare dată am încercat să iau legătură cu organele mele superioare, dar parcă era un făcut, niciodată nu s-a găsit nimeni să ne dea aprobarea pentru vizită. A trebuit de fiecare dată să invităm pe cel interesat acasă la noi. Și cu cele mai fanteziste pretexte să evităm introducerea lor în spital. Îmi aduc aminte de un medic venit din Australia care nu a putut nicicum înțelege motivul pentru care nu l-am dus în unitate. Odată a apărut o rudă a dezinfecteurului nostru, care a vrut să vadă spitalul fiindcă auzise acasă la el în Suedia că există acolo o unitate care folosește tehnicile terapiei ocupaționale de la Cadea, România. Nici azi nu știu dacă a vrut numai să ne flateze sau a spus adevărul.

Terapie ocupațională pentru copii

La un moment dat primesc o scrisoare de la un coleg fugit in Germania, Otto Kutschera, cu care am început cariera, el la Lugoj, noi la Păclișa, scrisoare prin care mă anunță că va fi „nașul” meu la primirea mea in Societatea Germană de Pedopsihiatrie. A fost inițiativa Profesorului Stutte cu care am fost pe vremuri în corespondență după deschiderea ferestrei spre occident între 1966-1971. El a inițiat prima clinică de pedopsihiatrie în Germania la Marburg-Lahn. După câteva zile apare la Cadea un tip foarte elegant îmbrăcat, sobru, dar amical, se prezintă băiguind un nume de neînțeles și îmi expune motivul vizitei sale. Spune că se știe de o intenție de a fi primit într-o oarecare organizație din străinătate, și el mă sfătuiește să refuz. I-am ascultat sfatul nu pentru că aș fi fost laș, ci pe simplul motiv pentru care am evitat și alteori conflicte, din teama de posibilitatea să fim împiedicați în munca noastră de construire a unei specialități noi pentru țară. Trăiam parcă într-un autodestructiv delir credința în misiunea noastră, chemarea de a lupta pentru specialitatea aleasă de noi. Este greu de înțeles pentru mulți tineri de azi motivul pentru care, de exemplu, nu m-a interesat dosarul meu de securitate. In mare, de la școala sanitară încoace am știut totdeauna cine mă supraveghează, de cine trebuie să mă feresc și de cine nu, în ciuda faptului că este informator. De foarte multe ori mi se aducea la cunoștință de către unii realmente binevoitori de cine să mă feresc conform zicalei „bate șeaua să priceapă...” Știam, ce mai știi și azi că mi se ascultă convorbirile telefonice, știam că se știe că ascultăm Europa liberă și alte posturi occidentale, dar nu m-a interesat acest lucru niciodată, sunt convins că fiind gură spartă, se știa despre antipatia mea față de oficialitățile vremii ceaușiste, despre furiile mele împotriva dobitociilor revoltătoare despre care nu se prea vorbea. Azi e altfel, poți lătra cât dorești, dar nu se schimbă nimic.

Trăiam liniștiți în Cadea, unde lucrurile mergeau bine. Am întâlnit odată la direcția sanitară - poate că întâlnirea a fost puțin regizată de Dr.Popa Ioan, un fost coleg de școala sanitară, despre care auzisem că a reușit să pună ordine într-una din secțiile exterioare ale pe atunci Spitalului Nr.9 din București-Bălăceanca, Vali Mironțov- uculescu. Aș minți dacă aș spune că l-am recunoscut la prima vedere, dar ajuns în biroul șefului meu mi-a căzut fișa. Nu știam că ajunsese șeful serviciului de psihiatrie în Minister. A venit pe urmă cu Profesorul Predescu la Cadea, și la un moment dat m-am trezit în Consiliul de Psihiatrie. Adevărul este că după povestea cu mărirea numărului de paturi dela Păclișa, eu nu am mai trimis nici un rând de propuneri la onor Minister, în primul rând simțindu-mă trădat de ei, în al doilea rând fiind furios pentru că au ales in locul meu, mărirea numărului de paturi. Când ești tânăr, multe lucruri ți se par jignitoare fiindcă mai

crezi că lumea are nevoie de tine ori cei din jur te acceptă doar cât timp le aduci oarece foloase. Acum „reactivat” am început din nou bombardamentul cu memorii, propuneri, proiecte de viitor în parte din propria experiență de, să zicem, organizator de sănătate, în parte din date adunate din literatura mondială. Este adevărat că niciodată, nici o propunerea de a mea nu a copiat vreun model străin fără a ține cont de particularitățile țării noastre, de etapa concretă prin care trece societatea. Unul din exemplele acestei atitudini a fost de exemplu tentativa de a face din Cadea o comunitate terapeutică la modă în acele timpuri în occident. Acest lucru presupunea discuții libere între bolnavi, medicii, personalul spitalului eventual și aparținători. Caracteristica epocii a fost însă un factor de care nu am ținut cont. Anume neîncrederea. Toată lumea se temea de cel de lângă el, așa că nu se putea discuta liber. Acest lucru a făcut să eșuăm în această tentativă. Nici măcar discuții Balint nu am reușit să provoc. Așa că am fost obligați să discutăm, eu cu Pușa, numai între noi. Totuși am chinuit colegii cu traduceri și discuții îndelungate pe teme de psihiatrie, neurologie și discipline de graniță. O singură dată, unul dintre colegi m-a iritat cu provocări cusute clar cu ață albă, încât a trebuit să-i țin o predică despre geniul lui Lenin, umanitaristul și azi îmi vine să râd de mutra lui.

Spuneam deci că făceam parte din Consiliul sau Comisia de Psihiatrie în care cu Stefan Milea și Costel Oancea reprezentam pedopsihiatria. Adesea am monopolizat noi marea majoritate a discuțiilor uneori chiar iritând pe corifeii noștri. Totuși rămân cu convingerea că trioul nostru și-a adus contribuția la progresul specialității. Începuseră discuțiile despre utilitatea Centrelor de Sănătate Mintală, în final după multe tergiversări s-a ajuns la înființarea „laboratoarelor de sănătate mintală”, un titlu caraghios, dar acceptabil pentru cei care răspundeau de finanțare pornind de la stupida idee că un laborator costă mai puțin decât un centru. Cu timpul am pregătit un set de propuneri despre structurile necesare curative și mai ales profilactice ale unor asemenea centre ”Laborator”. Am sugerat necesitatea înființării spitalelor de zi, staționarelor de noapte, deși încă nu au existat „copii ai străzii”.

Acasă la Cadea am învățat cum poți să construiești dejucând exigențele controale financiare interne. Trebuia să așteptăm până ce nesuferitul revizor, cu pretenții de pașă, binevoiește să plece cu o pradă obligatoriu cel puțin egală cu salariul său pe timpul controlului, indiferent dacă a găsit ceva greșeli, ceea ce în arborescența mereu crescândă a instrucțiunilor, legilor, HCM-urilor nu era imposibil, ca rapid să ne apucăm de construcție, investiție sau altă măsură care peste aproape un an să nu mai pară nouă. Prima asemenea construcție a fost sera din spatele clădirii în care se

primeau vizitatorii. In această seră copii puteau face horticultură în sezonul rece. Aveam un grup bine încheat de ergoterapie agricolă care se îngrijea de spațiile verzi și de florile spitalului. Îmi aduc aminte cu plăcere de un episod tipic pentru funcționarea unui asemenea grup încheat. Se îmbolnăvise de hepatită instructoarea grupului. Aveam pentru asemenea eventualități totdeauna persoane de rezervă. Știind că hepatita va ține timp mai îndelungat instructoarea departe de copii, am apelat la persoana de schimb. La ședința de dimineața apare o „delegație” trimisă de grup cu solicitarea de a fi lăsați să-și desfășoare activitatea în mod autonom. Au găsit o avocată entuziastă în Pușa și s-au descurcat de minune toată vara, mai mult, unii și-au extins activitatea și asupra gospodăriei anexe cu crescătoria de porci. Fetele, și cele mai împiedicate de tulburări extrapiramidale, făceau lucruri de mână splendide, expuse în încăperea de lângă camera vizitatorilor.

Urși Panda în loc de vaci

Personalul elementar a trebuit însă prins și în activități din gospodăria anexă. La un moment dat, CAP-urile au fost obligate să cultive și un lot de legume, treabă mai migăloasă, pretinzând muncă mai multă pentru profit minimal. Am contractat cu ei întreaga producție de legume asigurându-i că noi vom întreține culturile. Astfel am avut toată vara legume proaspete pentru spital, iar o parte din alimentele conservabile pentru iarnă au provenit tot de aci. Îmi aduc aminte însă și de unele aspecte dureroase, dar hazlii. La un moment dat, întregul lot legumicol din CAP a fost practic „naționalizat”. La Valea lui Mihai cca. 28 de kilometri de noi era o bună fabrică de conserve. Bieții colectiviști din Cadea și satul învecinat Ciocăia au trebuit să cultive roșii. Cum producția de pastă de roșii era legata de sezon, roșiile s-au recoltat, nu când s-au copt, ci când a fost programată campania, în consecință roșiile răskoapte s-au încărcat în remorci. Tractate de tractoare, zeama curgea pe sosea în râuri periclitând circulația mașinilor pe zeci de kilometri, în orice caz ceva coji și semințe de roșii au mai ajuns și la fabrica de legume. Chestiune dureroasă pentru noi, fiindcă am pierdut o sursă de legume proaspete, fiind după această reglementare obligați să cumpăram ofiliturile din aprozarul de la Săcueni sau Marghita, la 9 respectiv 23 km. distanță dela noi.

Într-un an s-a primit ordin să se cultive bame. Bama este o legumă păstăioasă pe care am cunoscut-o din vestitele tocane de legume fabricate prin sudul țării. Aveau păstăile ceva peri sau spini foarte fini care gădilă plăcut limba. Posibil ca în urmă cu 250 de ani, în timpul in care Cadea

să fi fost cadie, adică judecătorie otomană pe teritoriul Ungariei ocupate, în timp ce reședința actuală a comunei, Săcueniul era cetate în mâna Ungariei imperiale sub Ferdinand, turcii să fi cultivat bame, dar acum... Bietul agronom, un sas priceput, ambițios și inimos la început, decăzut în viciul alcoolismului în final din cauza constrângerilor absurde dictate de mai marii agronauți ai județului, a sădit conștiincios bamele. În scurt timp cultura năpădită de buruieni de aproape doi metri a dispărut, vine tovarășul de la județ să verifice bamele. Este mulțumit de înălțimea producției, dar întreabă învățat de Hrusciiov și urmașii acestui genial agricultor care a introdus cultura porumbului în cuiburi pătrate, dacă densitatea este satisfăcătoare. Bietul nostru agronom îi răspunde : vă rog verificați personal. Cum buruienile nu au fost plivite niciodată, densitatea a fost mulțumitoare. Trebuia să asist la ședințele lunare din reședința comunei, astfel am fost mereu la curent cu campanii în care de exemplu în conformitate cu relatările presei, primarii stăteau cu zilele pe marginea lanului, ca să pornească recoltarea la semnalul venit de la centru. Să cunosc momentul când se dădea ordin să fie cărat gunoiul de grajd – minimal - pe câmp. Pentru gunoi biete animale ar fi trebuit să fie și furajate. Văcarul din Cadea a fost concediat într-o iarnă, fiindcă a băut dintr-o suflare întreaga producție de lapte a șeptelului pe o zi.

Întors de la curs, în primăvara lui 1971 am citit în Buletinul Oficial partea treia, că Nicolae Ceaușescu, președintele consiliului de stat a stabilit prețurile frigiderelor de Găesti la 1100 lei. Dându-mi seama că de acum vom fi conduși ca de un fermier care stabilește până și prețul unor articole din comerțul cu ridicată, m-am înspăimântat anunțându-se de acum amestecul absolut incompetent al unor ageamii investiți cu putere în treburi despre care nu aveau habar. După revoluțiunea din 1989, se pare că figura se repetă. De exemplu la o ședință tovarășul de la județ, venit să impună mărirea suprafețelor redede agriculturii se leagă de resturile de terenuri sub apă a fostelor mlaștini care se întindeau din Maramu până aproape de Oradea; când i se explică natura acestor resturi mărunte de teren înecate sub ape, tov. județ spune senin, tovarăși acolo se poate cultiva bambus. M-am gândit în sinea mea, ce bine că atunci în loc de vacile drăguțe Holștein importate ca să moară la noi de foame, am putea crește urși Panda care după câte știu se hrănesc cu muguri de bambus.

Corupție și ineptii

În ciuda acestor ineptii viața mergea înainte, cei de la partid s-au convins că suntem utili, mai ales corecți, ceea ce pe unii i-a deranjat, pe alții însă au făcut să ne privească cu respect. De pe vremea aceea se arătau semnele începuturilor de corupție care în zilele noastre macină din temelie întreaga noastră societate. Nu mă refer aci la marea corupție a vârfurilor puterii din umbră, care profita din plin de primitivismul

însăpăimântător al ceaușeștilor trăind în huzur, lux inimaginabil atât de caracteristic unui bizantinism peren în estul continentului, ci la corupția mărunță a unor satrapi locali. La începutul activității noastre la Cadea, într-o bună zi mă trezesc cu un IMS oficial la poartă, coboară șoferul, mă salută cu respect și aduce patru lăzi imense pline cu piersici superbe de la ferma gostatului, deci din piersicăria frumoasă vizitată și de Ceaușescu de mai multe ori. Îl întreb șocat ce înseamnă asta. Îmi răspunde că este cadoul unui tovarăș X, din reședința de comună. Îl rog să reîncarce lăzile în mașină și transmițând salutările mele tovarășului, să se care rapid înapoi. A doua zi întrebând pe Miron atotștiutorul ce a fost această tentativă de „cumpărare” a persoanei mele, aflu că amanta oficială a tovarășului respectiv este infirmieră la noi. Am controlat ce fel de activitate desfășoară, era curățică și harnică, se purta corect cu copiii, așa că nici nu i-am spus de refuzul recent de a primi favoruri de la amantul ei. Lui Miron în schimb i-am explicat ce semnificație degradantă ar fi avut faptul de a primi aceste semne de „amiciție” complice. S-a uitat mirat la mine, fiindcă lucrase înainte în buricul capitalei, unde asemenea treburi erau curente de la fanarioți încoace. I-am spus că nici cel mai falnic brad nu crește până-n ceruri. Individul după câțiva ani a fost arestat cu suspiciune de crimă, după ce s-a găsit un schelet ulterior identificat pe malul șanțului antitanc constituit de regele Carol II intru apărare la granița româno-maghiară la doi pași de noi. Nu mai știu de soarta ulterioară a acestui potentat comunal, dar mi-a părut bine că nu m-am lăsat cumpărat de un potențial criminal. Poate este o prostie, dar am considerat întotdeauna ca un imperativ biografic ordinul „diferă”, deci fi altfel decât majoritatea. Un altfel de principiu, stoic de data asta, „lathe biosas”- trăiește ascuns -, ne-a ferit de aproape obligatorii comandamente politice ale epocii, feriți timp de 15 ani de obligatoriile supunerii la imperativele

"îpocii de aur", deși mi s-au impus uneori obligații penibile cărora ca director de unitate trebuia să le fac față. Una din cele mai neplăcute asemenea obligații era determinarea unor salariați localnici de a contracta câte un porc cu statul. Sistemul îngrozitor al cotelor nu mai funcționa, dar organele rurale ale partidului au fost obligate de sus să aducă clasei muncitoare de la orașe produse ieftine, deci porci achiziționați pe prețuri de nimica de la nenorociții năpăstuiți de la sate care abia își duceau traiul de pe o zi pe alta printr-unul dintre membri de familie angajați în „revoluția industrială” de la orașe unde navetau zilnic cu trenul sau autobuserile care circulau din oră în oră spre și dinspre aceste centre. Bietele infirmiere sau femei de curățenie scrâșnind din dinți, de teamă să nu piardă șansa de a primi cu timpul o pensie modică, pline de ură față de mine, „tiranul”, care îi obliga la contractare, s-au supus.

Culmea ineptiilor a contat în solicitarea de a contracta porci și de la noi, zișii intelectuali ai satelor. Această tâmpenie a fost contramandată după ce am protestat la o ședință prezidată de primul secretar dela județ. O altă obligație stupidă a constat în predarea unei cantități de 600 kg hârtie la DAC, centrul de achiziții ale deșeurilor, în cadrul acțiunii trâmbițate de RRR – recuperarea și refolosirea rezidurilor. Predând desigur în cantitate de zece ori mai mică de hârtii ni s-au restituit cu mențiunea să le predăm triate, cu sau fără indigou, albe sau colorate. Spitalul fiind obligat să predea 1500 kg fier vechi pe an am solicitat la proxima ședințăa consiliului comunal să ni se faciliteze cumpărarea unei locomotive de reformă ca să pot asigura pentru câțiva ani necesarul de fier vechi.

Deși puterea absolută politică a lui Miron s-a spart la scurt timp după sosirea noastră, sigur unii din gașca lui au mai încercat să terorizeze în spatele nostru personalul. Am depistat pe unul dintre ei, un funcționar mărunț cu aere paranoide de satrap, după o scurtă discuție am scăpat de el prin demisie. Intendenta, o activistă care pe timpul colectivizării a umblat cu pistolul printre bieții țărani s-a cumișit de la sine, dându-și seama că lucrurile în spital s-au schimbat radical și lucrătura la „organe” locale împotriva medicilor nu mai ține. De acest lucru s-a putut convinge toată lumea din a doua iarnă petrecută la Cadea, atunci când am organizat pentru prima dată revelionul pentru salariați, invitând bineînțeles și pe potențaii comunei care au dat cu plăcere curs invitației. De altfel, împrietenii cu familia lui Villi care au primit locuință în schimbul eliberării locuinței noastre în centrul comunei, ne-am împrietenit și cu secretarul comitetului comunal de partid și simpatica lui soție cu care jucam adesea lungi partide de canastă fără să se atingă vreodată vreo temă politică în discuții. Era un băiat înalt, fiul unui ceferist comunist din

ilegalitate, cu mintea deschisă a tipicilor „copii de ștab” absolut în clar cu mizeriile, dar și avantajele politicului zilei. Realist și pragmatic s-a priceput să navigheze iscusit între penibilele comandamente ale zilei și necesitățile practice ale colectivității în care lucra, mai ales după ce primarul ales, Traian, un tip isteț, dotat cu inteligența nativă a țăranului a fost înlocuit prin obligația ca secretarul de partid să fie totodată și primarul comunei. Acest secretar a apreciat în primul rând faptul că multele și penibilele reclamații care aruncau o lumină proastă și asupra organelor locale, luaseră sfârșit odată cu venirea noastră.

Romii din vecinătate

Am rămas impresionat de înțelepciunea sa atunci când, la una dintre „alegerile libere” la care, fiind corect și neutral întotdeauna, am fost numit responsabil al centrului de votare Cadea, a propus printre candidați (la începuturi, adică 1969-74 erau mai mulți candidați pe un loc) și un rom, pentru a avea o persoană cu oarecare influență asupra acestei etnii. La venirea noastră în Cadea, populația comunei Săcueni se cifra la cca. 9000-10000 locuitori, marea majoritate maghiari, un număr destul de redus de români și vreo 2000 de romi. Se știe că populațiile de romi în estul continentului se concentrau în ultimul secol în zonele de graniță. Prin politica demografică nebună a ceaușeștilor în vederea atingerii unor cifre demografice impresionante atunci când în lumea treia se ducea lupta pentru controlul natalității excesive, fiecare naștere a fost premiată cu 1000 lei, foarte convenabil reprezentantelor acestei etnii. Nu cunosc cifrele din statisticile reale ale țării, dar pot să spun că la plecarea noastră din comună populația a crescut la peste 14.000 de suflete, fără ca natalitatea la maghiari sau români să fi crescut.

Atâta vreme cât a funcționat acest deputat, cartierele de romi au putut fi controlate în ce privește comportamentul, igiena etc. Din păcate, după numai două legislaturi a apărut ordinul ca deputatul să fie membru de partid, iar reprezentantul romilor a refuzat categoric această „onoare”.

Pot însă să afirm cu tărie că în comunitatea romilor localnici funcționau, poate și azi mai funcționează niște reguli, poate determinate de învățăminte trase din tradiții de secole. Locuința noastră era situată în acel colț al unității care se învecina nemijlocit cu cartierul destul de mare de romi din sat. Casa avea o poartă de tablă la intrarea în curte, fereastra care dădea direct în stradă avea gratii, dar toate celelalte geamuri erau fără gratii, de pe strada care dădea colțul cu cartierul de romi, prin gard se vedea până în casă. Este adevărat că în anul mutării noastre am înfipt în spațiul de un metru lățime între gard și pârlăiașul ce susura în fața casei, două bețișoare de salcie

plângătoare în pământ, prinse și ajunse falnice la plecarea noastră, în curte casa având două verande de sticlă simplă, două uși cu cele mai elementare zăvoare cu putință și totuși, niciodată în cei 15 ani, nu a încercat cineva vreo spargere. Romii din vecinătate vegheau ca nu cumva cineva să îi facă de rușine.

Având și o mică curtină pentru păsări, unde sădisem doi nuci care s-au dezvoltat excepțional și un măr, aveam coteț pentru păsări. Țineam cu cheltuială mare câteva exemplare uriașe de găini albe de carne care au ouat din an în paști, dar care niciodată nu au fost sacrificate, niște puicute și un cocoș pitici din rasa japoneză, și primisem odată o curcă albă, frumoasă, prietenoasă. Ei, timp de 4-5 ani, devenind tradiție de vinerea mare catolic, cineva ne-a furat din coteț două-trei păsări, odată, spre regretul meu enorm, și curca albă. Eram convins că nu puteau să fie țiganii noștri. Într-o bună zi vine la mine matroana țiganilor, cu care mai am o poveste drăguță și îmi spune că a aflat despre niște țigani spurcați de la Sălard care ne fură păsările. Am făcut imprudența ca să povestesc acest lucru milițianului sectorist care vizita satul cam o dată pe săptămână. Petrecându-se o crimă odioasă, uciderea a doi bătrâni neputincioși în comuna Sălard, fiind rudele unui ștab de la județ, a început o anchetă extinsă. Cu această ocazie a fost pieptănată întreaga țigănimă din zonă. Urmarea sesizării mele, milițianul conștiincios a aflat că a fost recunoscută și seria furturilor de la noi de Vinerea Mare. Am pățit ca și cu escrocul de la Păclișa, am fost citat de nenumărate ori la tribunal în Oradea.

Dar să revin la matroana romilor din Cadea. Pusesem în funcțiune aparatul de Röntgen numit de noi „Godzila” după un monstru din primele producții Sci Fi ale cinematografului. Se sună la poartă, apare o bătrână cu o nepoată, o frumusețe de fată, creolă de vreo 15 ani, și mă roagă să o pun la raze că o doare spatele. M-am dus cu ele la spital, am văzut fata, avea o bronșită probabil agravată de fumat țigări naționale sau plugar, ori din tutun înfășurat în hârtie de ziar. I-am prescris un tratament, am interzis fumatul. După patru sau cinci zile seara sună bătrâna. Deschid poarta aduce două coșuri uriașe pline cu piersici de toată frumusețea. Refuz cu indignare, la care bătrâna: Dar domnule doctor, nu-ți închipui că am dat bani pe piersici, acum le-am furat de la domnul Feher (directorul fermei de piersici). M-a pufnit un râs nemaipomenit și am acceptat „ciubucul”. Le-am împachetat în două lăzi și le-am expediat prietenilor noștri de la Cluj, care se speteau să-și construiască pe deal un cămin, investind și ultimul ban în viitoarea casă.

Povestea unei vieți, de Stefan Kecskemeti

Capitol I

Pe urmele copilăriei și strămoșilor în Timișoara de altădată

http://www.bjt2006.org/SK_Pe_urmele_copilariei_0316.pdf

Capitol II

Educație la mijloc de veac

Cămăși verzi – cămăși maro

http://www.bjt2006.org/SK_Educatie_la_mijloc_de_veac_0816.pdf

Capitol III

Conacul bunicii – raiul pe pământ

Messerschmidt, Titobus și pom de Crăciun în văzduhul timișorean

http://www.bjt2006.org/SK_Conacul_bunicii_1016.pdf

Capitol IV

23 August 1944 – Speranțe de pace și dicționare ruso-române

Între soldați și refugiați, între bombe, cămile și un pui de leu

http://www.bjt2006.org/SK_23august_1316.pdf

Capitol V

Tâlhării și bombe atomice. Petru Groza și Poporul

La Liceul Piarist: "Ești un cretin! Ieși afară!"

Explozii și bătaie cruntă, zeamă de varză, șerpi și altele

http://www.bjt2006.org/SK_Talharii_si_bombe_1616.pdf

Capitol VI

Pățanii cu aligatorul Ali, cu pistoale rătăcite, cu un radio ilegal...

Despre cărți, cinema, muzică și... dragoste

1948 – anul în care au început calamitățile

Primii pași în domeniul medical

http://www.bjt2006.org/SK_Patanii_cu%20aligatorul_Ali_2516.pdf

Capitol VII

Vânătoare de flebotomii în preajma lui Tito

Romul și biscuiții fac minuni

Din floare în floare

http://www.bjt2006.org/SK_Vanatoare_de_flebotomii_3516.pdf

Capitol VIII

Picaje cu Aviasan

"Umbre" și "dușmanii poporului"

http://www.bjt2006.org/SK_Picaje_Aviasan_3916.pdf

Capitol IX

La stână și la târguri de fete

Procese și evacuări

1953 – Festivalul Internațional al Tineretului

Aradul intelectual

http://www.bjt2006.org/SK_Targul_de_fete_4416.pdf

Capitol X

Malarie și febră tifoidă în valea Crișului

Hepatită și poliomelită

Educația sanitară și succesul manipulării

Epidemii de isterie

Pățanii cu paraziți și vin roșu

http://www.bjt2006.org/SK_Malarie_febra_tifoida_4816.pdf

Capitolul XI

Între Timișoara și Arad

Lupi pe o noapte de iarnă

La vârsta iubirii și a înțelepciunii

http://www.bjt2006.org/SK_Intre_Timisoara_si_Arad_5116.pdf

Capitolul XII

Medicina la Timișoara cu Benedict Menkes, Emil Stein, Mișu Elias, Mișu Rottenberg ș.a.

http://www.bjt2006.org/SK_Medicina_la%20Timisoara_0417.pdf

Capitolul XIII

O zonă de vis

Mișcarea studențească din 1956

Teroarea Securității

http://www.bjt2006.org/SK_Zona_de_vis_0817.pdf

Capitolul XIV

Studenția la Medicină la Timișoara

43 de ani de fericire

Începuturi ca medic

http://www.bjt2006.org/SK_Studentia_1217.pdf

Capitolul XV

Medic neuropsihiatru la Păclișa

Țara Hațegului

Vrăjitori și proroci

Datini din strămoși: Nedeie și căsătoria de probă

Săteni și venetici

Neuropsihiatrie în condiții de pionierat

http://www.bjt2006.org/SK_Medic_neuropsihiatru_1417.pdf

Capitolul XVI

Gratii și sobe

O țuică și un purcel ajută la înființarea neuropsihiatriei copii

Explozii, mobilă pe rate și Caterina Valente

http://www.bjt2006.org/SK_Gratii_sobe_1617.pdf

Capitolul XVII

Despre Trabanturi și examene

Spitalul nostru – cea mai modernă unitate din sud-estul Europei

Traiul la Păclișa

Cum am devenit din dușman de clasă membru de partid

http://www.bjt2006.org/SK_Trabanturi_si_examene_2717.pdf

Capitolul XVIII

Cum am ajuns director fără voie

Colaborarea imposibilă

Doctoratul

Realizări în spitalul din castelul Pongrácz de la Cadea

http://www.bjt2006.org/SK_Director_fara_voie_3317.pdf

Capitolul XIX

Cu Skodița prin Maramu, Bucovina, Moldova și Ardeal

În Cehoslovacia și Ungaria

http://www.bjt2006.org/SK_Cu_scodita_prin_Maramu_3717.pdf